

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 23 2018, nummers 541 – 567 dinsdag 12 juni 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	3
Wabo	3
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Planschade.....	8
Wet natuurbescherming.....	9
Waterwet	9
Bijstand	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig.....	11
Bestuursrecht overig.....	12
Belastingdienst-Toeslagen.....	12
Openbare orde	13
Subsidie	14
Wegenverkeerswet	15
Wet bescherming persoonsgegevens	16
Wet openbaarheid van bestuur	18
Wet openbare manifestaties	19
Wet politiegegevens	19
Vreemdelingenrecht.....	21
Unieburgers	21
Richtlijnen en verordeningen.....	21
Vreemdelingenbewaring	26
Procesrecht	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 541

MK ABRS, 06-06-2018, 201508390/1/A3

korpschef van politie.

Awb 4:7 lid 1, 3:2

VOORBEREIDING BESLUIT. Met artikel 4:7, eerste lid, van de Awb is een beperkte hoorplicht beoogd, in die zin dat voornoemde hoorplicht wordt beperkt tot de gevallen waarin het standpunt van de belanghebbende betekenis kan hebben voor een juiste vaststelling van relevante feiten en belangen. In dit geval behoefde de korpschef [appellante] niet vooraf over de afwijzing op grond van artikel 4:7, eerste lid, van de Awb te horen.

Afwijzing van het verzoek van [appellante] om verwijdering van (persoonsgegevens in) het haar betreffende strafrechtelijk onderzoeksdossier.

[...]

[appellante] kan zich niet met het [primaire] besluit van de korpschef [...] verenigen. Zij betoogt dat de korpschef haar ten onrechte niet op de voet van artikel 4:7, eerste lid, van de Awb heeft gehoord voorafgaand aan het nemen van het [primaire] besluit [...].

[appellante] meent dat het besluit op haar verzoek anders had kunnen luiden indien zij in de gelegenheid was gesteld haar standpunt daarover kenbaar te maken. Zo voert zij aan dat de korpschef niet is ingegaan op de verschillende wijzen van verwerking die zij in

haar verzoek van 6 maart 2015 ter discussie heeft willen stellen. Volgens haar is ten onrechte niet de nodige kennis vergaard omtrent de relevante feiten en de af te wegen belangen, zoals bedoeld in artikel 3:2 van de Awb.

[...]

Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4:7, eerste lid, van de Awb (Kamerstukken II, 1988/89, 21 221, nr. 3, blz. 12, en Kamerstukken II, 1990/91, 21 221, nr. 5, blz. 67) is met dit artikel een beperkte hoorplicht beoogd, in die zin dat voornoemde hoorplicht wordt beperkt tot de gevallen waarin het standpunt van de belanghebbende betekenis kan hebben voor een juiste vaststelling van relevante feiten en belangen. In dit geval heeft de korpschef zich op het standpunt mogen stellen dat aan de voor het horen vermelde vereisten niet is voldaan, omdat de afwijzing niet steunt op gegevens over feiten en belangen die [appellante] betreffen en tegelijkertijd afwijken van gegevens die zij ter zake zelf heeft verstrekt. Voorts is niet gebleken dat de korpschef bij de voorbereiding van het besluit niet de nodige kennis heeft vergaard over de bedoeling van het verzoek van [appellante]. In zoverre wordt het standpunt van [appellante], inhoudende dat de korpschef heeft gehandeld in strijd met artikel 3:2 van de Awb, niet gevolgd. Naar het oordeel van de Afdeling behoeft de korpschef [appellante] niet vooraf over de afwijzing op grond van artikel 4:7, eerste lid, van de Awb te horen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1807](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 542

MK ABRS, 06-06-2018, 201705136/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rheden.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, 2.10 lid 1 aanhef en onder a

Bouwbesluit 2012

WABO. Uit artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo volgt dat de beoordeling of wordt voldaan aan het Bouwbesluit 2012 in beginsel plaatsvindt op grond van de aanvraag en de daarbij verstrekte gegevens en bescheiden.

Indien, zoals in dit geval, omgevingsvergunning wordt gevraagd voor het bouwen van een bouwwerk op een bestaande fundering die geen deel uitmaakt van de aanvraag, kan voor het bevoegd gezag uit artikel 3:2 van de Awb de verplichting voortvloeien om voorafgaand aan de verlening van de omgevingsvergunning onderzoek te doen naar de juistheid van de bij de aanvraag over die fundering verstrekte gegevens. In dit geval was het college niet tot dergelijk onderzoek gehouden.

[ECLI:NL:RVS:2018:1866](#)

JnB2018, 543

MK ABRS, 06-06-2018, 201704631/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Krimpenerwaard.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.20a

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.3 lid 2

WABO. Weigering omgevingsvergunning voor proefboring naar aardgas wegens geweigerde verklaring van geen bedenkingen. Omdat voor het gebruik van de boorinstallatie geen vergunning is gevraagd, zijn bij de geweigerde verklaring van geen bedenkingen ten onrechte de gevolgen voor de omgeving van dit gebruik betrokken. Dit geldt ook voor de gevolgen van gaswinning. De enkele omstandigheid dat het de bedoeling is om, als bij de proefboring gas wordt aangetroffen, tot gaswinning over te gaan, maakt niet dat de gaswinning ook onderdeel uitmaakt van de aanvraag en van de vergunning. De overgebleven argumenten van de gemeenteraad zijn voldoende om zijn weigering van de verklaring van geen bedenkingen te dragen.

[Weigering] vergunning [...] voor het inrichten van een locatie [...] voor een proefboring naar aardgas.

[...] De gemeenteraad heeft geweigerd de voor deze vergunning vereiste verklaring van geen bedenkingen te verlenen. [...]

[...] Tegen de weigering van de verklaring van geen bedenkingen kan op grond van artikel 8:5 van de Algemene wet bestuursrecht, samen met bijlage 2 bij deze wet, uitsluitend beroep worden ingesteld door het tot vergunningverlening bevoegde bestuursorgaan, in dit geval het college. Anderen, [...], kunnen de rechtmatigheid van de weigering van de verklaring van geen bedenkingen aan de orde stellen bij het instellen van beroep tegen het op basis van die verklaring genomen besluit over de omgevingsvergunning. In dat kader beoordeelt de bestuursrechter of het besluit inzake de verklaring van geen bedenkingen onrechtmatig moet worden geacht. Als dat het geval blijkt, deelt het in beroep bestreden besluit over de vergunningverlening in die onrechtmatigheid (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 23 april 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1414](#)).

[...] Allereerst is in geschil voor welke activiteiten vergunning is of behoorde te worden verleend, en in verband daarmee welke gevolgen bij de beoordeling van de vergunningverlening mogen worden betrokken.

[...] In artikel 2.3, tweede lid, van het Besluit omgevingsrecht, samen met artikel 2, aanhef en onder 20, van bijlage II bij deze algemene maatregel van bestuur, is bepaald dat voor een bouwkeet, bouwbord, steiger, heistelling, hijskraan, damwand of andere hulpconstructie die functioneel is voor onder meer een tijdelijke werkzaamheid op land waarop het Besluit algemene regels milieu mijnbouw van toepassing is, geen vergunning is vereist om van het bestemmingsplan af te wijken. Het aanleggen van een boorgat zoals hier aan de orde is zo'n tijdelijke werkzaamheid. De daarbij gebruikte tijdelijke boorinstallatie is, anders dan het gemeentebestuur in de schriftelijke uiteenzetting en ter zitting betoogt, een hulpconstructie die functioneel is voor deze werkzaamheden. Gelet hierop ziet de [...] gevraagde vergunning niet op het in strijd met het bestemmingsplan gebruiken van de boorinstallatie. Voor dat gebruik is geen vergunning vereist.

Omdat voor het gebruik van de boorinstallatie geen vergunning is gevraagd, zijn bij de geweigerde verklaring ten onrechte de gevolgen voor de omgeving van dit gebruik betrokken. Om dezelfde reden is voor de rechtmatigheid van de weigering vergunning te verlenen niet van belang of, [...] de provinciale milieuverordening in de weg staat aan het gebruik van de boorinstallatie.

[...] betoogt ook terecht dat de rechtbank miskent dat de gemeenteraad bij zijn geweigerde verklaring de gevolgen van gaswinning heeft betrokken. Uit de geweigerde verklaring blijkt dat de gevolgen van de gaswinning - het risico op bodemdaling daardoor - een van de redenen is om verlening van de vergunning in strijd met een goede ruimtelijke ordening te achten. Deze gevolgen zijn ten onrechte bij de beoordeling betrokken. Zoals de Afdeling in een vergelijkbaar geval heeft geoordeeld (uitspraak van 27 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:155](#), onder 4.1) maakt de enkele omstandigheid dat het de bedoeling is om, als bij de proefboring gas wordt aangetroffen, tot gaswinning over te gaan niet dat de gaswinning ook onderdeel uitmaakt van de aanvraag en van de vergunning. [...]

[...] Gezien het voorgaande is in de geweigerde verklaring van geen bedenkingen terecht geconcludeerd dat het inrichten van de locatie van [...] niet in overeenstemming is met de in het provinciale en het gemeentelijke ruimtelijke beleid nagestreefde ruimtelijke ontwikkelingen voor deze locatie.

[...] Gezien het voorgaande heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat de gemeenteraad mocht weigeren een verklaring van geen bedenkingen te verlenen. Gezien die weigering heeft het college terecht de gevraagde omgevingsvergunning geweigerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1870](#)

JnB2018, 544

MK ABRS, 06-06-2018, 201703849/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Baarle-Nassau.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 2, 2.12

WABO. Omgevingsvergunning voor vatenopslagkelders. De opslag is een wezenlijk onderdeel van de bedrijfsvoering van het nog te vestigen bedrijf. Het college heeft bij de beoordeling van het onderhavige, van het totaalplan afgesplitste, bouwplan niet tot de conclusie kunnen komen dat de bouw van de opslagkelders in overeenstemming is met het bestemmingsplan. Motiverings- en zorgvuldigheidsgebrek.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het oprichten van vatenopslagkelders ten behoeve van een nieuwe destilleerderij [...].

[...] Ter beoordeling in dit geschil staat uitsluitend het bouwplan dat ziet op de bouw van de vatenopslagkelders voor whisky en jenever. Vast staat dat de in dit bouwplan voorziene opslag een wezenlijk en noodzakelijk onderdeel is van de bedrijfsvoering van het nog op het perceel op te richten bedrijf als geheel. [appellante sub 1] heeft [...] een afzonderlijke aanvraag om omgevingsvergunning voor de vestiging van een akkerbouwbedrijf met als neventak een ambachtelijke landbouwdestilleerderij voor de productie en opslag van jenever en whisky op het perceel ingediend. In dat bouwplan is

naast een bedrijfsruimte van 1400 m², waarin de destilleerderij zal worden ondergebracht, tevens de bouw van twee (reeds bij besluit van 7 april 2015 vergunde) vatenopslagkelders van elk 800 m² opgenomen. Het college heeft nog niet beslist op deze aanvraag.

Omdat de opslag een wezenlijk onderdeel is van de bedrijfsvoering van het nog te vestigen bedrijf, kan de vraag of de vatenopslag in overeenstemming is met het bestemmingsplan niet worden beantwoord zonder dat is beoordeeld of het te vestigen bedrijf als geheel kan worden aangemerkt als een agrarisch bedrijf met de destilleerderij als toegestane ondergeschikte nevenactiviteit, zoals het college stelt. Dat bouwplan ligt in deze procedure evenwel niet voor. Gelet hierop kan thans niet worden beoordeeld of de vatenopslag in het uiteindelijk te vergunnen totaalplan in overeenstemming is met het bestemmingsplan. De rechtbank heeft dat niet onderkend. De aangevallen uitspraak dient dan ook te worden vernietigd. Het betoog slaagt in zoverre.

Vorenstaande betekent evenwel dat het college bij de beoordeling van dit, van het totaalplan afgesplitste, bouwplan niet tot de conclusie heeft kunnen komen dat de bouw van de opslagkelders in overeenstemming is met het bestemmingsplan. Het besluit op bezwaar [...] berust derhalve niet op een deugdelijke motivering en het besluit is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1881](#)

JnB2018, 545

MK ABRS, 06-06-2018, 201704721/1/A1

algemeen bestuur van de bestuurscommissie van het stadsdeel Zuid (thans: het dagelijks bestuur).

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, 2.7 lid 1, 3.9

WABO. In gebruik nemen rijksmonument als Bed and Breakfast. Mogelijkheid aanvragen afzonderlijke omgevingsvergunningen als bedoeld in artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo. Op de voorliggende aanvraag is de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 12 juni 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:CA2986](#), is met de tweede volzin van artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo mogelijk gemaakt om de activiteit planologisch strijdig gebruik en andere activiteiten waarop dat gebruik geheel of gedeeltelijk betrekking heeft, ook indien de activiteiten onlosmakelijk samenhangen, achtereenvolgens vergund te krijgen. Dit betekent dat [appellant] afzonderlijk omgevingsvergunning kan aanvragen voor het wijzigen van het gebruik van het pand en de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo, mits aan de aanvraag voor laatstbedoelde activiteit voorafgaand een aanvraag voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo is ingediend.

Uit de aanvraag [...] blijkt niet dat [appellant] tevens heeft beoogd een aanvraag om omgevingsvergunning in te dienen voor de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo. [...]

Voor het wijzigen van het gebruik van het pand kan met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onderdeel 2o, van de Wabo gelezen in verbinding met artikel 4, aanhef en onder 9, van Bijlage II van het Besluit omgevingsrecht omgevingsvergunning worden verleend. Dit betekent dat, daargelaten of voor het in gebruik nemen van het rijksmonument als Bed and Breakfast tevens een toestemming als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo is vereist, anders dan de rechtbank heeft overwogen, op de voorliggende aanvraag de reguliere voorbereidingsprocedure van toepassing is en niet de uitgebreide voorbereidingsprocedure. De aanvraag ziet immers uitsluitend op de activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1871](#)

JnB2018, 546

Conclusie Staatsraad Advocaat-Generaal, 06-06-2018, 201708525/2/R6

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. Conclusie over enkele vragen die verband houden met het onderwerp toedeling van schaarse publieke rechten in de context van het omgevingsrecht.

[...] De geschillen hebben betrekking op het rijksinpassingsplan "Windpark Zeewolde" (RIP) en de uitvoeringsbesluiten die voorzien in de oprichting en het in werking hebben van het windpark.[...]

In deze conclusie wordt betoogd dat onder meer een bestemmingsplan, een provinciaal of rijksinpassingsplan en een provinciale ruimtelijke verordening geen besluiten zijn die schaarse rechten toebedelen. Datzelfde geldt in de regel voor omgevingsvergunningen, omdat zij alleen kunnen worden aangevraagd door degene die over de grond kan beschikken en er voor een vergunning dus meestal niet meer gegadigden kunnen zijn dan vergunningen. Ook de aan Windpark Zeewolde B.V. verleende omgevingsvergunning is om die reden geen besluit, dat een schaars recht toedeelt. Voor de verlening ervan gelden dus geen bijzondere verdelingsregels.

In bijzondere situaties kan een omgevingsvergunning wel een besluit zijn, dat schaarse rechten toebedeelt. In dat geval moet het bevoegd gezag een passende mate van openbaarheid garanderen met betrekking tot de beschikbaarheid ervan, de verdelingsprocedure, het aanvraagtijdstip en de verdelingscriteria. De vergunning moet soms wel, maar meestal niet tijdelijk worden verleend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1847](#)

Bij deze conclusie is een [persbericht](#) ("Conclusie over schaarse publieke rechten bij ruimtelijke besluiten") uitgebracht.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 06-06-2018, 201800240/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:1878](#)).
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 30-05-2018 (publ. 04-06-2018), BRE 17/8124, 17/8126, 17/8143, 17/8144, 17/8145, 17/8146, 17/8147, 17/8149, 18/333, 18/357 en 18/370 ([ECLI:NL:RBZWB:2018:3183](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Den Haag, 19-03-2018 (publ. 01-06-2018), SGR 17/5631
([ECLI:NL:RBDHA:2018:3165](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2018, 547

MK ABRS, 06-06-2018, 201703489/1/A2

college van gedeputeerde staten van Gelderland.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 1, 6.3 lid 1 aanhef en onder a, 6.6 lid 1

PLANSCHADE. Voorzienbaarheid. De planologische ontwikkeling was voor [appellanten] op het moment van de aankoop van de woning niet op basis de ontwerp structuurvisie voorzienbaar. Uit dit ontwerp kan niet worden afgeleid dat een rondweg om Voorst nabij de woning van [appellanten] voorzienbaar was. Weliswaar is op p. 72 van de ontwerp Structuurvisie in algemene bewoordingen opgenomen dat een omlegging van de N345 rond de kern van Voorst noodzakelijk is maar dit is onvoldoende om te kunnen spreken van een te voorziene overheidsmaatregel die zodanig concreet is, dat [appellanten] hiermee bij de aankoop van de woning rekening konden houden. De kaart die op p. 97 van de ontwerp Structuurvisie is opgenomen geeft - ook gezien in combinatie met de tekst op p. 72 - geen aanleiding voor het oordeel dat de omlegging voorzienbaar was.

[ECLI:NL:RVS:2018:1865](#)

JnB2018, 548

MK Rechtbank Noord-Holland, 01-06-2018, HAA 16/1809

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bergen, verweerder.

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 6.1.3.7 lid 1

PLANSCHADE. Afwijzing verzoek van eisers om toekenning van een voorschot in verband met planschade. Volgens eisers staat vast dat verweerder niet de gehele schade in natura kan vergoeden, zodat verweerder in ieder geval de wettelijke rente moet vergoeden. De Rechtbank oordeelt dat reeds omdat verweerder bij besluit 4 juni 2015, gehandhaafd bij besluit van 20 november 2015 heeft besloten de planschade volledig te compenseren in natura en de rechtbank bij uitspraak van heden het beroep tegen het besluit van 20 november 2015 ongegrond heeft verklaard, eisers niet voor een voorschot in aanmerking komen.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:4485](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 549

MK Rechtbank Den Haag, 14-05-2018 (publ. 01-06-2018), SGR 17/7955

college van Gedeputeerde Staten van Zuid-Holland, verweerder.

Vogelrichtlijn 9 lid 1

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1 lid 1, 3.3 lid 1, 3.4 lid 1, 3.17 lid 1, 3.18 lid 1

Besluit natuurbescherming (Bnb) 3.9 lid 1 aanhef en onder b

WET NATUURBESCHERMING. Vernietiging besluit waarbij een opdracht op grond van artikel 3.18, eerste lid, van de Wnb is gegeven ter beperking van de omvang van de populatie van ganzen. Naar het oordeel van de rechtbank ontbreekt een deugdelijk en concludent onderzoek waaruit de door verweerder gestelde causale relatie blijkt tussen de specifieke ganzenpopulaties waarvoor de opdracht is verleend en de geconstateerde incidenten met vliegverkeer. Verweerder heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat de verleende opdracht noodzakelijk is met het oog op de veiligheid van het luchtverkeer. Verweerder heeft het bestaan van een relatie tussen de omvang van de ganzenpopulaties waarvoor de opdracht is verleend en de omvang van de getaxeerde schade evenmin aangetoond. Verweerder heeft niet afdoende gemotiveerd waarom het doden van ganzen een effectieve oplossing is om belangrijke schade aan gewassen te voorkomen.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:5671](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 06-06-2018, 201702632/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2018:1833](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 550

MK CRvB, 06-06-2018, 17/301 PW, 17/6733 PW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

PW 5 aanhef en onder e, 15 lid 1, 18 lid 1, 35

PARTICIPATIEWET. 1. De ALO-kop voor de groep ouders met een niet rechtmatig in Nederland verblijvende partner is niet aan te merken als een aan de bijstand voorliggende voorziening in de zin van artikel 15, eerste lid, in verbinding met artikel 5, aanhef en onder e, van de PW. Dit betekent dat artikel

15, eerste lid, van de PW niet in de weg staat aan de verlening van (bijzondere) bijstand ter compensatie van het gemis van de ALO-kop. 2. De periodieke kosten van verzorging en opvoeding van kinderen zijn in wezen algemeen noodzakelijke kosten van het bestaan van de tot het gezin van de alleenstaande ouder behorende kinderen. Om die reden is het verlenen van bijzondere bijstand voor deze kosten niet het geëigende instrument om aanvullende inkomensondersteuning te bieden voor deze kosten, nog daargelaten of sprake is van uit bijzondere omstandigheden voortvloeiende noodzakelijke bestaanskosten. Appellant is geconfronteerd met een inkomensterugval van 20% van zijn bijstandsinkomen, zonder dat hij de mogelijkheid heeft zijn inkomen aan te vullen om te kunnen voorzien in de kosten van verzorging en opvoeding van zijn minderjarige kinderen. Aldus moet het ervoor worden gehouden dat het bestaansminimum van appellant vanaf 1 maart 2016 niet langer gewaarborgd is, met alle mogelijke gevolgen voor (de ontwikkeling van) zijn kinderen van dien. Gelet hierop moet appellant per die datum worden geacht te verkeren in een zeer bijzondere situatie als bedoeld in artikel 18, eerste lid, van de PW. Het college was daarom in beginsel gehouden tot afstemming van de bijstand van appellant vanaf 1 maart 2016, in de vorm van een verhoging van de bijstand, met toepassing van artikel 18, eerste lid, van de PW. 3. Voor het afstemmen van de bijstand van appellant dient het college H te beschouwen als ware zij per 1 maart 2016 niet de partner van appellant in de zin van artikel 3 van de Awir, voor zover het de ALO-kop betreft, en zal moeten beoordelen of appellant (ook) in die situatie de ALO-kop misloopt en daarvoor moet worden gecompenseerd. Het gewijzigd bestreden besluit is, voor zover daarbij de einddatum van de verleende bijzondere bijstand ter compensatie van het gemis van de ALO-kop is bepaald op 29 februari 2016, is genomen in strijd met artikel 18, eerste lid, van de PW. Aangevallen uitspraak vernietigd; college dient nieuw besluit te nemen.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1600](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad 6 juni 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:1618](#).

JnB2018, 551

MK CRvB, 05-06-2018, 16/6884/PW, 16/6885 PW, 16/6886 PW

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

PW 53a

PARTICIPATIEWET. PROJECT 'VERMOGEN IN HET BUITENLAND'.

RISICOPROFIEL. Geselecteerd zijn personen die (1) een geboorteplaats buiten Nederland hebben, en (2) sinds 2010 één of meerdere keren langer dan de toegestane periode - meer dan 28 dagen - met vakantie in het buitenland zijn geweest, en (3) een lopende uitkering ontvangen. Uit de aldus geselecteerde bijstandsgerechtigden heeft het college een steekproef getrokken. De verschillen tussen de kenmerken van de bijstandsgerechtigden die behoren tot het door het college gehanteerde risicoprofiel en zij die daar niet toe behoren

zijn samen voldoende relevant en objectief om de keuze te maken de algemene onderzoeksbevoegdheid ten aanzien van hen wel onderscheidenlijk niet te richten op een bepaald ander land. De rechtmatige toepassing van de bijstandswetgeving vormt een zeer zwaarwegende reden voor het gemaakte onderscheid en dat het toegepaste middel in een redelijke verhouding staat tot dat doel, gelet op de hoge kosten van controle en handhaving en de grote verschillen die bestaan tussen controlemogelijkheden in Nederland en daarbuiten. Geen strijd met strijd met het verbod van discriminatie.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1541](#)

Zie voorts de uitspraken van de Raad van 5 juni 2018: [ECLI:NL:CRVB:2018:1542](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:1543](#), [ECLI:NL:CRVB:2018:1544](#) en [ECLI:NL:CRVB:2018:1545](#).

Bij deze uitspraken heeft de Raad een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 552

MK Rechtbank Rotterdam, 01-06-2018, ROT 17/4032

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Ridderkerk, verweerder.

WMO 2015 2.1.2, 2.1.3, 2.3.5

WMO 2015. MAATWERKVOORZIENING. I.c. acht de rechtbank de wijze van onderzoek en indiceren in dit geval voldoende zorgvuldig en voldoende concreet om te kunnen vaststellen of met de aan eiseres toegekende maatwerkvoorziening voor huishoudelijke ondersteuning een passende bijdrage wordt geleverd aan het realiseren van een situatie waarin eiseres in staat wordt gesteld tot zelfredzaamheid, zodat zij zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kan blijven wonen. Nu deze wijze van indiceren berust op een onderzoek naar alle van belang zijnde feiten en omstandigheden van het individuele geval, is voldaan aan het wettelijke vereiste dat de maatwerkvoorziening is afgestemd op de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van de betrokkene. Door te indiceren in resultaatgebieden en het ondersteuningsplan onderdeel uit te laten maken van het indicatiebesluit, is voldoende inzicht verschaft in de vraag op welke concrete wijze invulling wordt gegeven aan de te bereiken resultaten en hoe met de te behalen resultaten een als compensatie te kwalificeren resultaat van de huishoudelijke verzorging kan worden verkregen. Dat hierin geen te besteden tijd (per activiteit) wordt vermeld, doet hier niet aan af.

[ECLI:NL:RBROT:2018:4043](#)

Zie voorts de uitspraken van de rechtbank Rotterdam van 1 juni 2018,

[ECLI:NL:RBROT:2018:4050](#), [ECLI:NL:RBROT:2018:4051](#) en [ECLI:NL:RBROT:2018:4052](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2018, 553

MK ABRS, 06-06-2018, 201607833/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten 24 lid 1, 26

Verdrag inzake de rechten van het kind 2, 3, 26, 27

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 8, 14

Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 1

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 24 lid 2

Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie 20, 21

Wet op het kindgebonden budget 2 lid 1

Algemene kinderbijslagwet 6, 18 lid 8

Vreemdelingenwet 2000 8

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Artikel 2, eerste lid, van de Wkb moet buiten toepassing worden gelaten, indien toepassing daarvan niet verenigbaar is met het Unierecht. In dit geval is daarvan geen sprake.

Dat de alleenstaande oudertoeslag van de uitkering op grond van de Wet werk en bijstand is overgeheveld naar het kindgebonden budget maakt niet dat sprake is van een bijzondere omstandigheid.

[...] voorschot kindgebonden budget van [appellante] voor het jaar 2015 herzien en op nihil vastgesteld.

[...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 6 november 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1846](#)) doet de in het arrest Ruiz Zambrano bedoelde situatie dat de burger van de Unie zijn recht om op het grondgebied van de Unie te verblijven wordt ontzegd, zich voor als de burger van de Unie zodanig afhankelijk is van de burger van een derde land, dat hij als gevolg van de besluitvorming van een bestuursorgaan feitelijk wordt gedwongen met de burger van het derde land het grondgebied van de Unie te verlaten. Indien dat het geval is, moet, gezien hetgeen het Hof van Justitie in dit arrest heeft overwogen, worden aangenomen dat het recht van burgers van derde landen om onder de in deze arresten bedoelde omstandigheden bij hun kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, te verblijven op het grondgebied van de lidstaten rechtstreeks voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU. In dit verband wordt ook verwezen naar het arrest van de Hoge Raad van 14 februari 2014 (zaak nr. 13/00409; [ECLI:NL:HR:2014:277](#)), waarin de Hoge Raad tot een oordeel van gelijke strekking komt.

[..] In artikel 2, eerste lid, van de Wkb, is bepaald dat er slechts aanspraak op een kindgebonden budget kan worden gemaakt, indien de SVB kinderbijslag betaalt. De

Belastingdienst/Toeslagen volgt daarbij het oordeel van de SVB inzake het recht op kinderbijslag. Niet in geschil is dat de SVB in 2015 geen kinderbijslag aan [appellante] betaalde ingevolge artikel 18 van de Algemene kinderbijslagwet (hierna: de Akw) en dat [appellante] ook voor het overige niet voldeed aan hetgeen in artikel 2, eerste lid, van de Wkb is bepaald. De Belastingdienst/Toeslagen heeft zich, gelet hierop, terecht op het standpunt gesteld dat [appellante] niet voldoet aan de voorwaarden om ingevolge de Wkb aanspraak te maken op een kindgebonden budget.

Het vorenstaande laat onverlet dat artikel 2, eerste lid, van de Wkb buiten toepassing moet worden gelaten, indien toepassing daarvan niet verenigbaar is met het Unierecht. De dochter van [appellante] is burger van de Unie, als bedoeld in artikel 20 van het VWEU. Uit het arrest Ruiz Zambrano volgt dat beslissingen van de staat - in het onderhavige geval de weigering van het kindgebonden budget - er niet toe mogen leiden dat burgers van de Unie het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt ontzegd. De Belastingdienst/Toeslagen heeft een eigen verantwoordelijkheid om het rechtstreeks werkende Unierecht toe te passen en derhalve in het onderhavige geval te onderzoeken of zich een situatie als hiervoor bedoeld voordoet.

De situatie van [appellante] is onvergelijkbaar met de situaties die aan de orde waren in het arrest Ruiz Zambrano en het arrest Chavez-Vilchez, reeds omdat [appellante] de Spaanse nationaliteit heeft. Door de weigering kindgebonden budget toe te kennen werd haar dochter dan ook niet feitelijk gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten. Gelet hierop heeft [appellante] voor de periode vanaf 2 december 2014 geen rechtstreeks uit artikel 20 van het VWEU voortvloeiend verblijfsrecht.

[...] Niet is gebleken dat zich zeer bijzondere omstandigheden voordoen, op basis waarvan de toepassing van artikel 6, tweede lid, van de Akw zich niet verdraagt met artikel 14, gelezen verbinding met artikel 8 van het EVRM, en artikel 26 van het IVBPR.

[...] Dat de alleenstaande oudertoeslag van de uitkering op grond van de Wwb [Wet werk en bijstand] is overgeheveld naar het kindgebonden budget maakt het voorgaande niet anders. De verhoging van het kindgebonden budget voor alleenstaande ouders door de ALO-kop heeft door haar toevoeging aan het daarvoor reeds bestaande kindgebonden budget in het kader van de Awir ook het karakter van een aanvullende financiële ondersteuning in de kosten van kinderen, en niet dat van een waarborg van het bestaansminimum (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 december 2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:3474](#)).

[ECLI:NL:RVS:2018:1888](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Openbare orde

JnB2018, 554

MK ABRS, 06-06-2018, 201705107/1/A3

burgemeester van Rotterdam, appellant.

Gemeentewet 174a lid 1

OPENBARE ORDE. Sluiting portiekwoning. Aannemelijk is dat door gedragingen in de woning waardoor brand is ontstaan de openbare orde is verstoord, zodat de burgemeester bevoegd was krachtens artikel 174a, eerste lid, van de Gemeentewet de woning te sluiten. Dat brandstichting door [wederpartij] strafrechtelijk niet is bewezen, doet hieraan niet af. Gelet op het grote gevaar dat de brand voor omwonenden heeft opgeleverd, is eveneens aannemelijk dat de verstoring van de openbare orde niet afdoende kon worden bestreden met minder ingrijpende maatregelen dan onmiddellijke sluiting van de woning. De burgemeester mocht deze openbare ordeverstoring aanmerken als bijzonder ernstig en daarom afwijken van het in de Beleidsregel neergelegde uitgangspunt dat een waarschuwing wordt gegeven alvorens tot sluiting wordt overgegaan. Voorts mocht de burgemeester daarom, in afwijking van het uitgangspunt dat incidenten van meer dan drie jaar geleden niet bij de besluitvorming worden betrokken, de branden uit 2012 bij het sluitingsbesluit betrekken.

[ECLI:NL:RVS:2018:1836](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Subsidie

JnB2018, 555

MK CBB, 05-06-2018, 15/945

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Verordening (EU) nr. 508/2014 66

Verordening (EU) nr. 1303/2013 65

PREJUDICIËLE VERWIJZING. Prejudiciële vragen over de uitleg van artikel 66, eerste lid, van Verordening (EU) nr. 508/2014 en artikel 65, zesde lid, van Verordening (EU) nr. 1303/2013.

[Het college] verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen ten aanzien van de volgende vragen:

1a. Verzet artikel 66, eerste lid, van Verordening (EU) nr. 508/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 inzake het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij en tot intrekking van de Verordeningen (EG) nr. 2328/2003, (EG) nr. 861/2006, (EG) nr. 1198/2006 en (EG) nr. 791/2007 van de Raad en Verordening (EU) nr. 1255/2011 van het Europees Parlement en de Raad (Verordening 508/2014), nu daarin is bepaald dat uit het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij subsidie "wordt" verleend voor de voorbereiding en uitvoering van productie- en afzetprogramma's als bedoeld in artikel 28 van Verordening (EU) nr. 1379/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2013 houdende een gemeenschappelijke marktordening voor visserijproducten en aquacultuurproducten, tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 1184/2006 en (EG) nr. 1224/2009 van de Raad en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 104/2000 van de Raad (Verordening 1379/2013), zich ertegen dat een lidstaat aan een producentenorganisatie die een

aanvraag tot verlening van zodanige subsidie heeft ingediend, tegenwerpt dat deze lidstaat de mogelijkheid tot het doen van een dergelijke aanvraag ten tijde van de indiening van de aanvraag voor een bepaalde categorie van uitgaven (in het onderhavige geval: kosten van de voorbereiding en uitvoering van productie- en afzetprogramma's) of voor een bepaald tijdvak (in het onderhavige geval: het jaar 2014) niet had opengesteld in haar door de Europese Commissie goedgekeurde operationele programma, noch in de nationale voorschriften ter bepaling van de subsidiabiliteit van uitgaven?

1b. Is voor het antwoord op vraag 1a van belang dat de producentenorganisatie op grond van artikel 28 van Verordening 1379/2013 verplicht is tot het opstellen van een productie- en afzetprogramma en, na goedkeuring van het productie- en afzetprogramma door de lidstaat, tot het uitvoeren van dat productie- en afzetprogramma?

2. Indien vraag 1a aldus wordt beantwoord dat artikel 66, eerste lid, van Verordening 508/2014 zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een producentenorganisatie die een aanvraag tot verlening van subsidie voor de voorbereiding en uitvoering van productie- en afzetprogramma's heeft ingediend, tegenwerpt dat deze lidstaat de mogelijkheid tot het doen van een dergelijke aanvraag ten tijde van de indiening van de aanvraag niet had opengesteld, kan de betrokken subsidieaanvrager dan aan artikel 66, eerste lid, van Verordening 508/2014 rechtstreeks de rechtsgrondslag ontlelen voor een aanspraak jegens zijn lidstaat op het verlenen van de desbetreffende subsidie?

3. Indien vraag 2 aldus wordt beantwoord dat de betrokken subsidieaanvrager aan artikel 66, eerste lid, van Verordening 508/2014 in het in vraag 2 bedoelde geval rechtstreeks de rechtsgrondslag kan ontlelen voor een aanspraak jegens zijn lidstaat op het verlenen van de desbetreffende subsidie, verzet artikel 65, zesde lid, van Verordening (EU) nr. 1303/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 houdende gemeenschappelijke bepalingen inzake het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds, het Cohesiefonds, het Europees Landbouwfonds voor plattelandontwikkeling en het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij en algemene bepalingen inzake het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling, het Europees Sociaal Fonds, het Cohesiefonds en het Europees Fonds voor maritieme zaken en visserij, en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 1083/2006 van de Raad (Verordening 1303/2013) zich dan ertegen dat subsidie wordt verleend voor de voorbereiding en uitvoering van een productie- en afzetprogramma in de situatie dat de subsidieaanvraag wordt ingediend, nadat het productie- en afzetprogramma is voorbereid en uitgevoerd?

[ECLI:NL:CBB:2018:260](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2018, 556

MK ABRS, 06-06-2018, 201705992/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wegenverkeerswet 1994 2, 14, 15

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer 8, 9, 13, 21

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 67

Regeling beoordeling luchtkwaliteit 2007 66, 67

WEGENVERKEERSWET 1994. Verkeersbesluit "Milieuzone Rotterdam". Weren van auto's rijdend op diesel met een datum eerste toelating 31 december 2000 en ouder en rijdend op benzine met een datum eerste toelating 30 juni 1992 en ouder. Het bestuursorgaan komt beleidsruimte toe bij het afwegen van de betrokken verkeersbelangen. Gezien de ontheffingsmogelijkheden en de subsidies zijn de nadelige gevolgen van het verkeersbesluit niet onevenredig in verhouding tot de daarmee te dienen doelen. Het college heeft bij het vaststellen van het verkeersbesluit een belangenafweging gemaakt, waarbij politieke en bestuurlijke inzichten een belangrijke rol spelen. De bestuursrechter heeft niet tot taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend naar eigen inzicht vast te stellen. Het gevolg van de uitspraak is dat de Milieuzone weer in zijn geheel van kracht is.

[ECLI:NL:RVS:2018:1861](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Milieuzone Rotterdam volledig van kracht voor oude diesel- én oude benzineauto's") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2018, 557

MK Rechtbank Den Haag, 26-04-2018 (publ. 01-06-2018), SGR 17/6621

Minister van Financiën, verweerder.

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr) 21, 21 f lid 1, 67

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 1, 8 aanhef en onder c, onder f, 9 lid 4, 40

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:252a BW, versie geldend van 1 april 2016 tot en met 31 december 2016, 7:252a lid 3, lid 4

WET BESCHERMING PERSOONSGEGEVENS. Ingevolge artikel 40 van de Wbp staat verzet open tegen verwerking van persoonsgegevens op grond van artikel 8, aanhef en onder f, van de Wbp.

De verwerking van persoonsgegevens is pas onrechtmatig indien de verwerking wordt voortgezet nadat de rechter heeft geoordeeld dat het verzet van betrokkene gerechtvaardigd is.

Schadevergoeding in verband met onrechtmatige verstrekking van inkomensgegevens aan verhuurder.

[...] Ten aanzien van de jaren 2013/2014/2015

Eiser komt op tegen het verstrekken van zijn persoonsgegevens door verweerder aan [woningcoöperatie]. De verstrekking van een inkomensverklaring is het verwerken van

persoonsgegevens in de zin van artikel 1, aanhef en onder b, van de Wbp. Onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 6 april 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:911](#)) en 3 februari 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:253](#)) overweegt de rechtbank als volgt. Ingevolge het eerste lid van artikel 67 van de Awr geldt als hoofdregel dat de Belastingdienst gegevens die hij bij zijn taakuitoefening heeft verkregen, niet aan derden mag verstrekken. [...] Artikel 67, tweede lid, aanhef en onder a, van de Awr voorziet in een uitzondering op de in het eerste lid van dat artikel neergelegde geheimhoudingsplicht in geval een wettelijk voorschrift tot verstrekking van informatie verplicht. In het licht van de achtergrond van de geheimhoudingsplicht dient een zodanige verplichting uitdrukkelijk en duidelijk in een wettelijk voorschrift te zijn neergelegd en is het niet toelaatbaar dat een dergelijke verplichting uitsluitend wordt afgeleid uit de totstandkomingsgeschiedenis van of de samenhang tussen wettelijke bepalingen of wordt verondersteld omwille van de effectiviteit van een wettelijke regeling.

Gezien het voorgaande, is er geen wettelijke verplichting voor de Belastingdienst om inkomensgegevens van een huurder van een sociale huurwoning te verstrekken aan de verhuurder als de verhuurder daarom vraagt. Een zodanige gegevensverstrekking is dan ook geen verwerking van persoonsgegevens op grond van artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp. Op de verhuurder rust wel een wettelijke verplichting om bij een voorstel tot huurverhoging een bij de Belastingdienst opgevraagde verklaring met inkomensgegevens van de huurder te voegen. In de memorie van toelichting bij de Wbp is opgemerkt dat de nakoming van een wettelijke verplichting van een ander dan de persoon of organisatie die voor de verwerking van de persoonsgegevens verantwoordelijk is, een gerechtvaardigd belang van een derde kan zijn, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Wbp (Kamerstukken II 1997/98, 25 892, nr. 3, blz. 83). Derhalve gaat het hier om verwerking van persoonsgegevens op grond van artikel 8, aanhef en onder f, van de Wbp. Ingevolge artikel 40 van de Wbp staat daartegen verzet open.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder heeft mogen overwegen dat de verwerking van persoonsgegevens pas onrechtmatig is indien de verwerking wordt voortgezet nadat de rechter heeft geoordeeld dat het verzet van betrokkene gerechtvaardigd is. [...]

Daarvan is hier geen sprake. De verwerking was reeds voor het indienen van het verzet op 12 februari 2016 afgerond. Verweerder heeft daarom mogen oordelen dat een dergelijk verzet niet succesvol zou zijn en heeft het verzet mogen afwijzen. Het bezwaar is terecht kennelijk ongegrond verklaard.

Ten aanzien van het jaar 2016

Ten aanzien van de verstrekking van de inkomensindicatie over het jaar 2016 overweegt de rechtbank dat door de wijziging van artikel 7:252a van het BW het derde lid thans luidt:

De inspecteur verstrekt op verzoek van een verhuurder een verklaring omtrent het huishoudinkomen aan de verhuurder.

[...] Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit het voorgaande wél een uitdrukkelijke verplichting om een verklaring omtrent het huishoudinkomen te verstrekken. De tekst kan niet anders gelezen worden dan dat de inspecteur de verklaring omtrent het inkomen op verzoek dient te verstrekken. Er is geen sprake van een 'kan' bepaling zodat

er, behoudens de in de wet genoemde uitzonderingen, geen mogelijkheid voor verweerder is om afgifte van een verklaring omtrent het huishoudinkomen te weigeren. Verweerder heeft dus op grond van deze bepaling een wettelijke verplichting om een verklaring omtrent het huishoudinkomen te verstrekken. Van schending van de artikelen 21f lid 1 jo 21 sub f van de Awr is daarom geen sprake. Gezien het voorgaande is naar het oordeel van de rechtbank in dit geval artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp en niet artikel 8, aanhef en onder f, van de Wbp van toepassing.

Gelet op artikel 40, eerste lid, van de Wbp heeft verweerder, omdat de gegevens niet het voorwerp zijn van verwerking op grond van artikel 8, onder e of f, het verzet van eiser terecht ongegrond verklaard. [...]

[...] Zoals hiervoor overwogen strekt in deze zaak het verzet van artikel 40 Wbp zich niet uit over de verstrekking van inkomensgegevens die voor het indienen van het verzet heeft plaatsgevonden. Met de uitspraak van de Afdeling van 3 februari 2016 staat echter vast dat die verstrekking ook in de onderhavige zaak is geschied in strijd met het in artikel 67, eerste lid van de Awr neergelegde verbod voor de Belastingdienst om gegevens die de Belastingdienst bij zijn taakuitoefening heeft verkregen aan derden te verstrekken. Nu het bestuursrecht via de weg van het verzet hiervoor geen adequaat rechtsmiddel biedt, stelt de rechtbank zelf de onrechtmatigheid van de gegevensverstrekking vast onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 3 februari 2016. Anders dan verweerder heeft betoogd is de rechtbank van oordeel dat die onrechtmatigheid niet eerst is ontstaan door de uitspraak, dus per 3 februari 2016, maar heeft bestaan in de periode van 16 maart 2013 tot 1 april 2016, omdat de Afdeling heeft vastgesteld dat in die periode geen wettelijke verplichting voor de Belastingdienst bestond om de inkomensverklaringen aan de verhuurder te verstrekken en na 1 april 2016 door de wetwijziging wel. Gelet op deze onrechtmatigheid is het beroep, gericht tegen de afwijzing van het verzoek om schadevergoeding, gegrond. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2018:5386](https://ecli.nl/RBDHA:2018:5386)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2018, 558

MK Rechtbank Den Haag, 08-05-2018 (publ. 01-06-2018), SGR 17/7402

Raad van bestuur van de kansspelautoriteit, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:29

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Afwijzing Wob-verzoek verstrekken kwartaalrapportages Staatsloterij B.V. Weigeren van toestemming zoals bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb. Hierdoor heeft eiseres de rechtbank de mogelijkheid ontnomen de rechtmatigheid van het bestreden besluit te toetsen. De gevolgen van deze weigering, zijn volgens vaste jurisprudentie bijvoorbeeld ABRS 10-02-2016, ([ECLI:NL:RVS:2016:426](https://ecli.nl/RVS:2016:426)) in beginsel voor risico van eiseres. Van omstandigheden op grond waarvan moet

worden aangenomen dat hierop in dit geval een uitzondering moet worden gemaakt, is niet gebleken. Gezien het vorenstaande ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat het bestreden besluit onrechtmatig is.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:5522](https://ecli.nl/RBDHA:2018:5522)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbare manifestaties

JnB2018, 559

Mondelinge uitspraak voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 04-06-2018 (publ. 06-06-2018), UTR 18/2177

burgemeester van de gemeente Utrecht, verweerder.

Wet openbare manifestaties 5

WET OPENBARE MANIFESTATIES. Demonstratie Pegida bij moskee. Vindt plaats tijdens de ramadan, avondgebed, en eind vastenperiode van die dag. Barbecue met varkensvlees is onderdeel van de demonstratie. Burgemeester mocht recht op demonstratie beperken door een andere locatie aan te wijzen. Er bestaat een gerechtvaardigde vrees voor wanordelijkheden. Adequaaf optreden van verweerder is niet goed mogelijk als zich daadwerkelijk wanordelijkheden voordoen.

[ECLI:NL:RBMNE:2018:2504](https://ecli.nl/RBMNE:2018:2504)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB2018, 560

MK ABRS, 06-06-2018, 201508390/1/A3

korpschef van politie.

Wet politiegegevens (Wpg) 1, 3, 6, 16, 25, 28, 30, 35

WET POLITIEGEGEVENS. Artikel 3 Wpg. Schending strafvorderlijke voorschriften. In een geval als dit, waarin de mogelijkheid van toetsing door de strafrechter van uitgeoefende opsporingsbevoegdheden niet mogelijk is geweest, moet de bestuursrechter bij een verzoek tot verwijdering van politiegegevens vaststellen of de uitoefening van die bevoegdheden in overeenstemming met strafvorderlijke voorschriften is geweest.

[...] [Afwijzing] verwijdering van (persoonsgegevens) in het [appellante] betreffende strafrechtelijk onderzoeksdossier.

[...] [appellante] meent om diverse redenen dat de korpschef de haar betreffende politiegegevens in strijd met wettelijke voorschriften heeft verwerkt. Zij stelt dat de politiegegevens niet rechtmatig zijn verkregen, omdat bepaalde strafvorderlijke voorschriften zijn geschonden.

[..] Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wpg volgt dat het de politie op

grond van artikel 3, tweede lid, van die wet niet is toegestaan gegevens te verwerken die onrechtmatig zijn verkregen. Bij onrechtmatige verkrijging kan blijken de wetsgeschiedenis onder meer worden gedacht aan gegevens die zijn verkregen op een wijze dat daardoor bepaalde strafvorderlijke voorschriften zijn geschonden (Kamerstukken II 2005/06, 30 327, nr. 3, blz. 30-31). Voorts volgt uit de Memorie van Toelichting dat de bevoegdheden die ten grondslag liggen aan de verkrijging van de gegevens worden geregeld in andere wetten, waaronder het Wetboek van Strafvordering (hierna: WvSv) (Kamerstukken II 2005/06, 30 327, nr. 3, blz. 25).

De Afdeling stelt vast dat het strafrechtelijk onderzoek tegen [appellante] tot een einde is gekomen met de sepotbeslissing van de officier van justitie van 7 november 2014, waarin is opgenomen dat een ander dan strafrechtelijk ingrijpen prevaleert (sepotcode 20). Dit betekent dat de strafrechter zich geen oordeel heeft gevormd over de bij [appellante] bestaande bezwaren tegen de wijze waarop de strafvorderlijke voorschriften zijn toegepast. In deze situatie moet de bestuursrechter zelf een oordeel vormen over de vraag of in het strafrechtelijke onderzoek naar [appellante] strafvorderlijke voorschriften zijn geschonden en of de aldus verkregen bewijzen buiten beschouwing moeten worden gelaten. Anders dan [appellante] stelt is de uitspraak van het Hof in het arrest WebMindLicences Kft. hierbij niet van betekenis, omdat dat arrest betrekking heeft op het geval dat informatie uit een strafdossier wordt gebruikt als bewijs in een bestuursrechtelijke procedure.

Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van onrechtmatige verkrijging van politiegegevens vanwege schending van strafvorderlijke voorschriften is van belang dat het WvSv een gewogen stelsel van (opsporings)bevoegdheden voor de verzameling van informatie in het kader van een strafrechtelijk onderzoek bevat. Dat stelsel voorziet in controlemechanismen, waaronder het stellen van eisen aan de uitoefening van bevoegdheden en controle vooraf door een rechter-commissaris of de officier van justitie. In een geval als dit, waarin de mogelijkheid van toetsing door de strafrechter van uitgeoefende opsporingsbevoegdheden niet mogelijk is geweest, moet de bestuursrechter bij een verzoek tot verwijdering van politiegegevens vaststellen of de uitoefening van die bevoegdheden in overeenstemming met strafvorderlijke voorschriften is geweest. In het geval sprake is geweest van een uitoefening van een bevoegdheid die door de rechter-commissaris is getoetst, dient er in beginsel vanuit te worden gegaan dat sprake is van rechtmatige uitoefening van die bevoegdheid. Wanneer sprake is geweest van toetsing door de officier van justitie kan in beginsel ook van rechtmatige uitoefening van de bevoegdheid worden uitgegaan, tenzij als gevolg van door de betrokkene te stellen en zo nodig aannemelijk te maken omstandigheden gereede twijfel over de rechtmatigheid van de door de officier van justitie gegeven beslissing bestaat. Wanneer bij de uitoefening van een bevoegdheid door de politie geen sprake is van een toetsing (vooraf) door de rechter-commissaris of de officier van justitie, zal de bestuursrechter zelf de rechtmatigheid van de bevoegheidsuitoefening moeten beoordelen. [...]

[ECLI: NL: RVS: 2018: 1807](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Unieburgers

JnB2018, 561

HvJEU (Grote kamer), 05-06-2018, C-673/16

Relu Adrian Coman e.a. tegen Roemenië.

Richtlijn 2004/38/EG 2, 3, 7

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 9, 21 lid 1

VWEU 21

UNIEBURGERS. Het begrip „echtgenoot” in de zin van de Unierechtelijke bepalingen betreffende het recht van vrij verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden ziet ook op echtgenoten van hetzelfde geslacht.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) In een situatie waarin een burger van de Unie zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend doordat hij zich in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van de Verblijfsrichtlijn, heeft begeven naar en daadwerkelijk heeft verbleven in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en daar een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met een derdelander van hetzelfde geslacht, met wie hij in de echt is verbonden door een in het gastland wettig gesloten huwelijk, moet artikel 21, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waarvan de burger van de Unie de nationaliteit bezit, aan de derdelander een verblijfsrecht op het grondgebied van deze lidstaat weigeren op grond dat het recht van deze lidstaat het huwelijk tussen personen van hetzelfde geslacht niet erkent.

2) Artikel 21, lid 1, VWEU moet aldus worden uitgelegd dat, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, een derdelander van hetzelfde geslacht als de burger van de Unie, die met hem is gehuwd in een lidstaat overeenkomstig het recht daarvan, beschikt over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op het grondgebied van de lidstaat waarvan de burger van de Unie de nationaliteit heeft. Voor dit afgeleide verblijfsrecht kunnen geen strengere voorwaarden gelden dan die welke zijn gesteld in artikel 7 van de Verblijfsrichtlijn.

[ECLI:EU:C:2018:385](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/oj/2018/385)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 562

MK ABRS, 06-06-2018, 201607668/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 2016/399 6 lid 1 e

SCHENGENGRENSCODE. Prejudiciële vragen over openbare orde. Is ingevolge artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de Schengengrenscode voor de vaststelling dat het rechtmatig verblijf van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen is geëindigd omdat een vreemdeling wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, vereist dat wordt gemotiveerd dat de persoonlijke gedragingen van de desbetreffende vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen?

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen:

Vraag 1:

Moet artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van Verordening (EU) nr. 2016/399 (PB 2016 L 77; de Schengengrenscode) aldus worden uitgelegd dat bij de vaststelling dat het rechtmatig verblijf van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen is geëindigd omdat een vreemdeling wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, moet worden gemotiveerd dat de persoonlijke gedragingen van de desbetreffende vreemdeling een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen?

Vraag 2:

Indien vraag 1 ontkennend moet worden beantwoord, welke eisen moeten volgens artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de Schengengrenscode gelden voor de motivering dat een vreemdeling wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde?

Moet artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e, van de Schengengrenscode aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een vreemdeling wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde op grond van het enkele feit dat vaststaat dat de desbetreffende vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een strafbaar feit?

II. schorst de behandeling en houdt elke verdere beslissing aan.

[ECLI:NL:RVS:2018:1737](#)

JnB2018, 563

MK ABRS, 06-06-2018, 201701883/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 6 lid 2

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Prejudiciële vragen over openbare orde. Is volgens artikel 6, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn voor de intrekking of weigering van verlenging van een verblijfstitel van een gezinslid om redenen van openbare orde, vereist dat wordt gemotiveerd dat de persoonlijke gedragingen van het desbetreffende gezinslid een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen?

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie bij wege van prejudiciële

beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen:

Vraag 1:

Moet artikel 6, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn aldus worden uitgelegd dat voor de intrekking of weigering van verlenging van een verblijfstitel van een gezinslid om redenen van openbare orde, is vereist dat wordt gemotiveerd dat de persoonlijke gedragingen van het desbetreffende gezinslid een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen?

Vraag 2:

Indien vraag 1 ontkennend moet worden beantwoord, welke motiveringseisen moeten volgens artikel 6, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn gelden voor de intrekking of weigering van verlenging van een verblijfstitel van een gezinslid om redenen van openbare orde?

Moet artikel 6, tweede lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een verblijfstitel van een gezinslid kan worden ingetrokken of verlenging daarvan kan worden geweigerd om redenen van openbare orde, indien de straf of maatregel waartoe het desbetreffende gezinslid is veroordeeld, hoog genoeg is ten opzichte van de duur van het rechtmatig verblijf in Nederland (de 'glijdende schaal'), waarbij aan de hand van de criteria uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) van 2 augustus 2001, Boultif tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/2001/0802jud005427300), en 18 oktober 2006, Üner tegen Nederland, [ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099](https://eur-lex.europa.eu/eli/ce/2006/1018jud004641099), een belangenafweging wordt gemaakt tussen het belang van het desbetreffende gezinslid om in Nederland het recht op gezinshereniging uit te oefenen enerzijds en het belang van de Nederlandse staat om de openbare orde te beschermen anderzijds?

II. schorst de behandeling en houdt iedere verdere beslissing aan.

[ECLI:NL:RVS:2018:1738](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2018/1738)

JnB2018, 564

MK ABRS, 06-06-2018, 201705770/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2003/86/EG 6 lid 1

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Prejudiciële vragen over openbare orde. Is volgens artikel 6, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn voor de afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid om redenen van openbare orde, vereist dat wordt gemotiveerd dat de persoonlijke gedragingen van het desbetreffende gezinslid een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen?

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verzoekt het Hof van Justitie van de Europese Unie bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen:

Vraag 1:

Is het Hof, gelet op artikel 3, derde lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn en het arrest Nolan ([ECLI:EU:C:2012:638](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2012/638)), bevoegd prejudiciële vragen van de Nederlandse rechter te beantwoorden over de uitleg van bepalingen van deze richtlijn in een geding betreffende

een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid van een gezinshereniger die de Nederlandse nationaliteit bezit, indien deze richtlijn in het Nederlandse recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze van toepassing is verklaard op dat soort gezinsleden?

Vraag 2:

Moet artikel 6, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn aldus worden uitgelegd dat voor de afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid om redenen van openbare orde, is vereist dat wordt gemotiveerd dat de persoonlijke gedragingen van het desbetreffende gezinslid een daadwerkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen?

Vraag 3:

Indien vraag 1 ontkennend moet worden beantwoord, welke motiveringseisen moeten volgens artikel 6, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn gelden voor de afwijzing van een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid om redenen van openbare orde?

Moet artikel 6, eerste lid, van de Gezinsherenigingsrichtlijn aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk volgens welke een verzoek om toegang en verblijf van een gezinslid om redenen van openbare orde kan worden afgewezen op grond van veroordelingen tijdens een eerder verblijf in de desbetreffende lidstaat, waarbij aan de hand van de criteria uit de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) van 2 augustus 2001, *Boultif tegen Zwitserland*, [ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300](#), en 18 oktober 2006, *Üner tegen Nederland*, [ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099](#), een belangenafweging wordt gemaakt tussen het belang van het desbetreffende gezinslid en de desbetreffende gezinshereniger om in Nederland het recht op gezinshereniging uit te oefenen enerzijds en het belang van de Nederlandse staat om de openbare orde te beschermen anderzijds?

II. schorst de behandeling en houdt iedere verdere beslissing aan.

[ECLI:NL:RVS:2018:1739](#)

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Afdeling bestuursrechtspraak stelt vragen aan Europees Hof over openbare orde") uitgebracht.

JnB2018, 565

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 26-04-2018 (publ. 06-06-2018), NL18.6753

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Verweerder heeft zijn standpunt dat hij ten aanzien van het risico op detentie, de detentieomstandigheden en de toegang tot de asielprocedure vanuit detentie in Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan, ontoereikend gemotiveerd.

De rechtbank is [...] van oordeel dat verweerder ten aanzien van het door eiser gestelde risico op detentie na overdracht en de detentieomstandigheden in Bulgarije zich ten

onrechte onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 4 april 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:885](#)] op het standpunt heeft gesteld dat hij van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan. Blijkens de uitspraak van de Afdeling van 4 april 2017 was in die zaak sprake van acceptatie van het terugnameverzoek krachtens artikel 20, vijfde lid, van de Dublinverordening. Daarom heeft de Afdeling, onder verwijzing naar haar uitspraak van 15 juli 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2076](#)), geoordeeld dat dat niet betekent dat in Bulgarije sprake is geweest van een inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag die is geëindigd in een in rechte vaststaand besluit en dat de in die uitspraak genoemde openbare bronnen daarom geen aanknopingspunten bieden voor de conclusie dat de vreemdeling het risico loopt te worden gedetineerd. Uit die bronnen volgt immers dat slechts in het geval dat een vreemdeling in Bulgarije een asielaanvraag heeft ingediend en daarop een in rechte vaststaand afwijzend besluit heeft gekregen alvorens hij Bulgarije heeft verlaten, of een vreemdeling die een afwijzend besluit heeft gekregen dat in afwezigheid bekend is gemaakt en waartegen geen beroep is ingesteld, na overdracht risico loopt te worden beschouwd als irreguliere migrant en direct naar een detentiecentrum te worden overgebracht. Aan een beoordeling van de gestelde tekortkomingen in het detentieregime in Bulgarije en de beperkte toegang tot de asielprocedure vanuit detentie, is de Afdeling in de hiervoor genoemde uitspraken daarom niet toegekomen.

Anders dan aan de orde in de genoemde uitspraken van de Afdeling, heeft verweerder in de zaak van eiser een verzoek tot terugname aan Bulgarije gedaan krachtens artikel 18, eerste lid, aanhef en onder d, van de Dublinverordening en hebben de Bulgaarse autoriteiten dat verzoek ook op die grondslag geaccepteerd. Dat betekent, zoals tussen partijen ook niet in geschil is, dat het asielverzoek van eiser in Bulgarije is afgewezen. Uit het voorgaande volgt dat eiser daarom na overdracht het risico loopt te worden beschouwd als irreguliere migrant en te worden gedetineerd. Verweerder kan daarom zonder nadere motivering niet worden gevolgd in zijn in het bestreden besluit ingenomen standpunt dat er geen aanleiding is voor de conclusie dat eiser bij terugkeer naar Bulgarije als illegale vreemdeling zal worden gedetineerd omdat eisers rechtstreeks vanuit Nederland zal worden overgedragen aan Bulgarije. Verweerder heeft daartoe geen andersluidende informatie naar voren gebracht, dan de door eiser aangehaalde rapporten en zoals volgt uit de hiervoor genoemde uitspraken van de Afdeling.

In reactie op de door eiser gestelde tekortkomingen in het detentieregime in Bulgarije, waaronder berichten over mishandelingen en vernederende behandelingen, overvolle cellen, slechte hygiënische omstandigheden en gebrek aan adequaat voedsel, en de beperkte toegang tot de asielprocedure vanuit detentie, heeft verweerder zich in het bestreden besluit onder verwijzing naar een rapport van de UNHCR van 15 april 2014, een AIDA-rapport van 18 april 2014 en een rapport van het European Asylum Support Office (EASO) van 5 december 2014, op het standpunt gesteld dat de omstandigheden in de opvangcentra voor asielzoekers sinds april 2014 sterk zijn verbeterd en dat asielzoekers die terugkeren uit andere lidstaten in principe toegang krijgen tot de asielprocedure. Die informatie ziet echter slechts op de omstandigheden in de (open) opvangcentra voor asielzoekers en de toegang tot de asielprocedure vanuit die centra.

Die informatie heeft geen betrekking op de omstandigheden in de detentiecentra voor asielzoekers.

Uit het voorgaande volgt dat verweerder zijn standpunt dat hij ten aanzien van het risico op detentie, de detentieomstandigheden en de toegang tot de asielprocedure vanuit detentie in Bulgarije van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan, ontoereikend heeft gemotiveerd. Eiser klaagt daarom terecht dat verweerder zijn standpunt dat geen aanleiding bestaat toepassing te geven aan artikel 17, eerste lid, van de Dublinverordening eveneens ontoereikend heeft gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:6612](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2018, 566

MK ABRS, 04-06-2018, 201710301/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Libië binnen een redelijke termijn. Indien de vreemdeling zijn medewerking verleent kan een laissez-passer van de Libische autoriteiten worden verkregen en op grond daarvan kan de vreemdeling worden uitgezet naar Libië.

Over de gang van zaken rond de verlening van laissez-passers door de Libische autoriteiten heeft de staatssecretaris ter zitting bij de Afdeling toegelicht dat na indiening van een aanvraag voor verlening van een laissez-passer de Libische autoriteiten onderzoeken of die persoon daadwerkelijk afkomstig is uit Libië. Indien zijn identiteit en Libische nationaliteit zijn vastgesteld, stellen de Libische autoriteiten, voordat zij een laissez-passer verstrekken, de voorwaarde dat de vreemdeling verklaart vrijwillig terug te keren naar Libië.

[...] Uit de door de staatssecretaris gegeven toelichting blijkt dat de DT&V het vertrek van vreemdelingen met een laissez-passer naar Libië volledig regisseert. Om deze reden is het vertrek van vreemdelingen naar Libië met een laissez-passer een uitzetting.

De staatssecretaris heeft informatie verstrekt waaruit volgt dat de Libische autoriteiten in 2017 en 2018 in totaal vier laissez-passers hebben afgegeven, waarvan zeker drie tot uitzetting van de vreemdeling naar Libië hebben geleid.

Over het verkrijgen van een laissez-passer van de Libische autoriteiten heeft de vreemdeling ter zitting bij de Afdeling ten onrechte aangevoerd dat hij geen laissez-passer kan verkrijgen, omdat hij nooit papieren heeft gehad. Anders dan de vreemdeling betoogt, blijkt uit de door hem overgelegde e-mail van 15 april 2016 van de Libische ambassade niet dat de Libische autoriteiten van de vreemdeling papieren verlangen om de Libische nationaliteit te kunnen vaststellen.

De staatssecretaris betoogt terecht dat de vreemdeling actieve en volledige medewerking moet verlenen aan het verkrijgen van de voor de uitzetting benodigde documenten.

Onder die vereiste medewerking valt ook een presentatie bij de Libische

vertegenwoordiging en een verklaring dat hij vrijwillig terugkeert naar Libië. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling indien hij zijn medewerking verleent een laissez-passer van de Libische autoriteiten kan krijgen en op grond daarvan kan worden uitgezet naar Libië. Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat zicht op uitzetting naar Libië binnen een redelijke termijn bestaat.

[ECLI:NL:RVS:2018:1813](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2018, 567

MK ABRS, 05-06-2018, 201706919/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

PROCESRECHT. DIGITAAL PROCEDEREN. Niet gebleken dat de rechtbank, voordat zij uitspraak heeft gedaan, de resultaten van het technisch onderzoek aan partijen heeft meegedeeld en hen in de gelegenheid heeft gesteld hierop te reageren.

Blijkens het verhandelde ter zitting in beroep en rechtsoverweging 5.2. van de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank na afloop van de zitting een technisch onderzoek laten verrichten door een business-analist van KEI en een applicatiebeheerder van Spir-it. Op basis van de resultaten van dat onderzoek heeft de rechtbank geoordeeld dat de gemachtigde van de vreemdeling de gronden van het beroep zonder geldige reden te laat in het digitale dossier heeft geplaatst. Dit oordeel houdt reeds hierom geen stand, omdat uit het rechtbankdossier, het proces-verbaal van de zitting in beroep en de aangevallen uitspraak niet blijkt dat de rechtbank, voordat zij uitspraak heeft gedaan, de resultaten van het technisch onderzoek aan partijen heeft meegedeeld en hen in de gelegenheid heeft gesteld hierop te reageren. De rechtbank heeft daarom op ondeugdelijke gronden het beroep van de vreemdeling niet-ontvankelijk verklaard wegens strijd met artikel 6:5, eerste lid, aanhef en onder d, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2018:1896](#)

[Naar inhoudsopgave](#)